

ראה הוזהרת...

ראה אנוכי נותן לפניכם

ברכה וקללה – הבחירה בידכם!
 אם תשמע אל מצוותי תזכה לברכה
 ואם תסור מדרכי – הקללה תשיגך!

בסיום הפרשה אנו מגלים
 אזכור לאותם שלושה רגלים:
שלוש פעמים בשנה יראה כל זכורך,
פסח, שבועות וסוכות – בשמחה!

והיה כי יביאך ה' אלוקיך

אל הארץ אשר הובטחה לאבותיך,
 ונתת את הברכה על הר גריזים
 והקללה על הר עיבל (אם אתם מעזים).

ושמחת לפני ה' אלוקיך,

אתה ובנך ובתך ועבדך.
 וגם הלוי אשר בשעריך,
 והגר והיתום והאלמנה בקרבך.

וכשתחיו כבר בארץ ישראל

רק במקום אחד תעבדו את האל.
 וסילקתם העבודה הזרה, זה לא לעניין,
 על ההרים הרמים ותחת כל עץ רענן.

רש"י ישב ושבר את הראש,

כיצד ניתן שמחה לדרוש?
 מצווה מוזרה – שנשמח בחגים?
 ומה אם אין על שולחננו דגים?

כי אם אל המקום אשר יבחר אלוקיכם

לשום את שמו שם, מכל שבטיכם.
 קרבנות תקריבו רק בבית המקדש,
 רק שם אני מסכים לקבל מכם ד"ש...

רש"י מסביר שהשמחה כאן היא תנאי:

לגמילות ולחסד יש למצוא פנאי.
 רק אם נדאג לחלשים שבינינו
 לשמחה אמיתית נזכה בימינו.

כי עכשיו כשהגעתם אל המנוחה ואל הנחלה

לא מכל מקום תקריבו העולה.
 כאן גם מקור הביטוי למעשה:
איש כל הישר בעיניו יעשה.

אם נדאג לגר, ליתום ולאלמנה,

השמחה תגיע גם ללא הזמנה.
 על בתי המשפט, על אותות ומופתים,
 בשבוע הבא בפרשת שופטים...

אייל לר

רק הדם לא תאכלו, זה ציווי משמים,

על הארץ תשפכנו כמים.
 להכשיר הבשר כמה דרכים יש –
 להמליח במלח או לצלות על האש.

כי הדם הוא הנפש וזה המוסר,
 ולא תאכל הנפש עם הבשר.
 למען ייטב לך ולבניך אחרריך
 כי תעשה הישר בעיני ה' אלוקיך.

לא תוכל לאכול בשעריך

מעשר דגנך ותירושך ויצהרך.
 כי אם במקום אשר יבחר אלוקיך,
 לשם תביא את כל נדבותיך.

